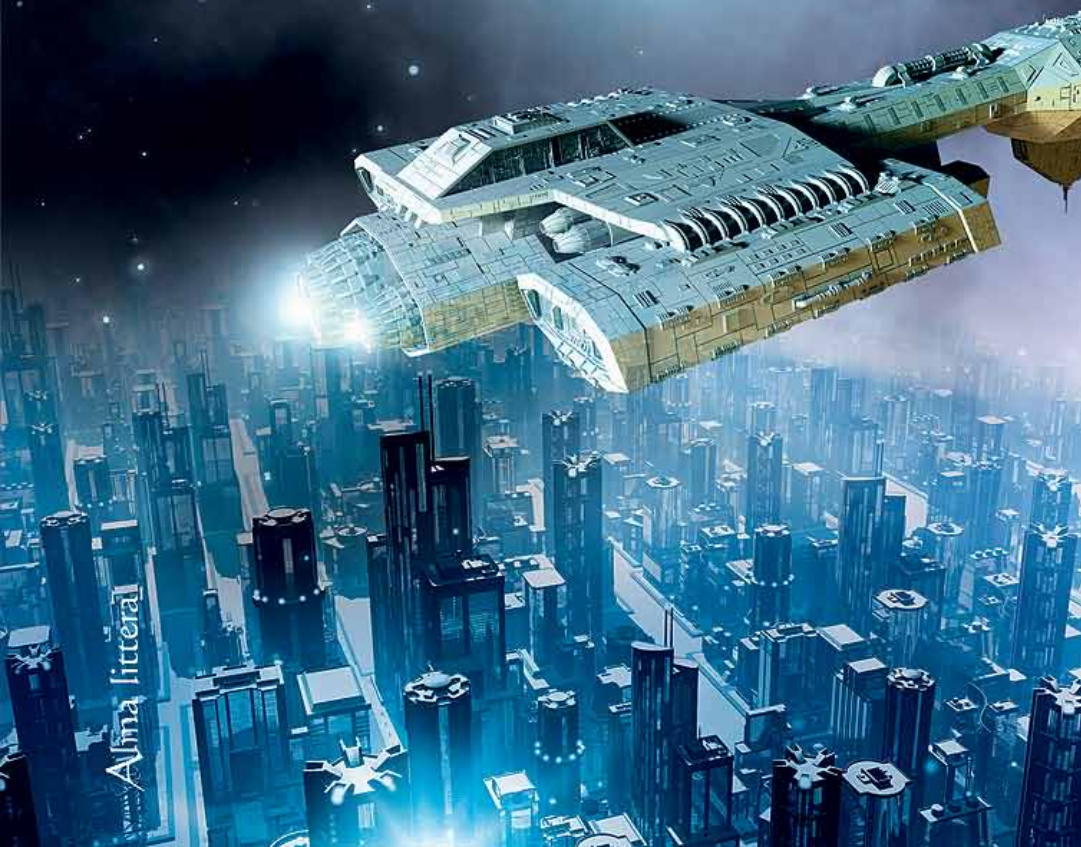

GEORGE R·R·
MARTIN

TAFÓ
KLAJONÉS

Prologas

ŠEŠTASIS KATALOGAS
INVENTORIAUS NUMERIS 37433-800912-5442894
ŠANDILORO KSENOANTROPOLOGIJOS
CENTRAS

Objekto apibūdinimas: garso įrašo kristalas.

Radimo vieta: Hro B'rana (koordinatės SQ 10, V 7715 I 21).

Spėjamas amžius: 276 standartmečiai.

Priskiriamas prie klasifikacijos skyrių.

Pavergtosios rasės: hranganiečiai.

Hrunų legendos ir mitai.

Ligos neidentifikuotos.

Prekybos bazės apleistos.

Vienas, du, trys... vienas, du.

Aha, matau, kad veikia puikiai.

Aš esu Rerikas Gortvenris, pradedantysis prekybos agentas... kalbu tam, kuris suras šį įrašą, norėdamas įspėti apie pavojų.

Vėl sukyla dulkės, man – paskutinį sykį. Saulė leidžiasi už vakarinių kalnų viršūnių nudažydama žemę kraujo spalva, ir mane neišvengiamai apgaubia sutemos. Danguje viena po kitos išsiblaivia žvaigždės, bet šitoji žvaigždė tviska jame dieną ir naktį, naktį ir dieną. Ji visuomet virš manęs, ryškumu nenusileidžia tik Saulei. Maro žvaigždė.

Šiandien palaidojau Džeinilą. Savo rankomis išrausiau kapą. Kasiau nuo ankstyvo ryto iki vidurdienio, kol rankas ėmė gelti. Ir kai atlikau savo pareigą, kai užbėriau ant kapo paskutinę šios priešiškos žemės saują, kai ant mažučio antkapio uždėjau paskutinį akmenį, tada atsistočiau prie jo ir nusispjoviau.

Dėl visko kalta ji. Ne kartą jai tai sakiau, ir prieš pat mirtį ji pripažino savo kaltę. Per ją mes atskridom čionai. Per ją neišskridom iš čia, nors galėjom išskristi. Ji žuvo dėl savo pačios kaltės – taip, dėl savo pačios, bet per ją ir man lemta mirti, lemta likti nepalaidotam; prie manojo kūno puotaus žvėrys, skraiduoliai ir tie patys naktiniai medžiokliai, su kuriais mes ketinom pradėti prekybą.

Maro žvaigždė – mažytė, bet ryški, užliejanti Žemę negyva balta šviesa. „Taip neturi būti, – pasakiau Džeinilai. – Maro žvaigždė turi būti raudona. Ji turi mirguliuoti, gaubiama raudonos aureolės, turi nudažyti Žemę ugnies ir kraujo spalva. O šis negyvas baltas švytėjimas – kuo jis susijęs su maru?“ Taip šnekėjau pačią pirmąją dieną, kai buvome išlaipinti iš transporto laivo drauge su mažuoju prekybos kompleksu. Mus išlaipinęs laivas išskrido. Maro žvaigždė tuo metu tebuvo keturiasdešimt pirmoji pagal ryškumą šiame priešiškame danguje ir niekuo nepatraukė mūsų dėmesio. Tada juokėmės iš anų kvaišelių prietaringumo, iš naivuolių, kurie pabėgo iš čia manydami, kad iš dangaus juos užplūs ligos.

Juokėmės ir tada, kai Maro žvaigždės šviesa ėmė ryškėti. Kasnakt ji švietė vis aiškiau, kol pagaliau tapo matoma netgi die-

ną. Bet dar gerokai pirmiau pasireiškė pirmieji pragaištingo jos poveikio požymiai. Vakarais tamsėjančiame danguje pasirodė skraiduoliai. Iš tolo jie man atrodė panašūs į šešėlkiurius, naktinius paukščius iš manosios giminės Budachano, įsikūrusio prie gyvybe kunkuliuojančios jūros Razjaro planetoje. Jūros čia nebuvo, tik kalvos, kalnai ir sausos lygumos, bet aš ir taip žinojau, kad pažiūrėjęs į visa tai iš arčiau nieko malonaus nepamatyčiau. Pikti baisūs padarai, didumo man iki juosmens, labiau panėšėjo į atgijusias mumijas. Perdžiūvusi oda glaudžiai aptempė tuščiavidurius jų kaulus, sparnai buvo tvirti ir standūs it būgno membrana, nagai – aštrūs tarsi peiliai, krūtinės ląsta išsišovusi į priekį, po plokščia galva į visas puses styrojo dygliai, o akys buvo šlykščios raudonos spalvos.

Džeinila man sakė, kad jie – protaujantys padarai, turintys savo kalbą. Išgirdęs jų balsus, tuos šaižius klyksmus, draskyte draskančius apnuogintus nervus, nė nemėginau mokytis jų kalbos. Džeinila irgi. „Protaujantys padarai, – kalbėjo ji, – mes su jais prekiausim.“ Cha, jiems nereikėjo nei mūsų, nei mūsų prekybos. Jų intelekto pakako tik vagiliauti, tuo skraiduolių protavimas ir pasibaigdavo. Ir jie, ir mes turėjome kai ką bendra: mirtį.

Visi skraiduoliai išmirė. Naktiniai medžiokliai, padarai su masyviomis dvigubomis galūnėmis ir negrabiomis dvipirštėmis rankomis bei akimis, žibančiomis ant iškilų kaukolių it blėstančios ugnies žarijos, irgi išmirė. Jie buvo neįtikimai stiprūs, keistos didžiulės jų akys matė tamsoje, kai sunkūs audros debesys uždengdavo net Maro žvaigždę. Naktiniai medžiokliai savo olose garbino Didįjį Mąstytoją, valdovą, kuriam pirmiau tarnavo, tikėdamiesi kada nors jį sugrįšiant ir vėl vesiant juos į kovą. Mąstytojas taip ir neatėjo, o naktiniai medžiokliai visi numirė lygiai taip pat kaip ir skraidūnai, lygiai taip pat kaip daugelis kitų padarų, kurių kūnus bei griaučius mes rasdavom ant kalvų, lygiai taip pat kaip neprotingi žvėrys, kaip krūmai ir medžiai, taip pat kaip Džeinila ir aš.

Ji sakė, kad mes atrasim aukso ir briliantų pasaulį. Bet čia atradom tik mirtį. Senoviniame Džeinilos žemėlapyje šis pasaulis buvo vadinamas Hro B'rana, bet aš jo niekada taip nevadinau. Ji žinojo visų čia gyvenančių rasių pavadinimus. Įsiminiau tik vie-

ną – hrunus. Taip iš tiesų vadinosi naktiniai medžiokliai. „Juos pavergusi rasė, – kalbėjo Džeinila, – hranganiečiai, didžiausi jų priešai, dabar jau visai išnykę, buvo sutriuškinti prieš tūkstantį metų; vergija seniai užmiršta. Čia įsikūrusi apleista kolonija, – sakė ji, – ir tik nedaugelis palaiko su ja prekybinius ryšius.“ Ji žinojo taip daug, o aš taip mažai, bet štai palaidojau ją ir dabar žinau svarbiausią dalyką. Čia gyveno vergai, kurie ir liko vergais, nes jų valdovai pasmerkė juos tikroms pragaro kančioms – sukūrė negailestingą Maro žvaigždės šviesą.

Paskutinis prekybinis laivas užsuko čionai prieš pusmetį. Galėjom juo išskristi. Maras buvo jau prasidėjęs, skraiduolių kūnai dryksojo ant kalnų šlaitų, ritosi nuo uolų. Keletą jų apžiūrėjau: oda atrodė it apdeginta, iš jos varvėjo kažkoks skystis, sparnai buvo sutrūkinėję. Pas mus ateidavo pūslių nusėti naktiniai medžiokliai ir išsinešdavo daugybę skėčių, laikydavo juos taip, kad pasislėptų nuo Maro žvaigždės šviesos. Kai nusileido laivas, galėjom juo išskristi. Bet Džeinila pasakė, kad mes pasiliekam. Ji žinojo, kaip vadinasi šios ligos, naikinančios skraiduolius ir naktinius medžioklius. Žinojo, kaip vadinasi vaistai, galintys juos išgydyti. „Jei žinai kokio nors reiškinio pavadinimą, vadinasi, gali perprasti tą reiškinį, – taip manė ji. – Turim tapti gydytojais, turim išgelbėti juos nuo piktos lemties, tada sėkmė bus mūsų rankose.“ Ji pasiėmė visus laive buvusius vaistus ir užsakė naujų; taip mudu ėmėme gydyti nuo tų ligų, kurių pavadinimus ji žinojo.

Kilus dar vienai ligai, Džeinila žinojo ir jos pavadinimą. Ir trečios, ir ketvirtos ligos. Ligų buvo begalė. Pirmiausia baigėsi vaistai, paskui ji pristigo ligų pavadinimų, o šįryt auštant pradėjau kasti jai kapą. Džeinila buvo guvi judri moteris, bet prieš mirtį suglebo, o galūnės jai ištino beveik dvigubai. Man teko iškasti didelę duobę, kad tilptų ištinės ir sustingęs jos kūnas. Pražudžiusią ją ligą pavadiniau Džeinilos liga. Nesu pavadinimų specialistas. Manoji liga kitokia, ji be pavadinimo. Kai judu, kaulus tarytum lyžčioja ugnis; mano oda papilkėjo ir sueižėjo. Kas rytą nubudęs lovoje randu atplyšusių nuo kaulo savo kūno gabaliukų, matau sukruvintus baltinius, mat tose vietose atsivėrusios žaizdos kraujuoja.

Didžiulė akinamai ryški Maro žvaigždė kybo viršum manęs. Dabar suprantu, kodėl ji balta. Balta spalva – švaros spalva, cha, ir Maro žvaigždė išvalo šią žemę, tačiau naudojasi gedimu bei irimu. Čia esama ironijos, tiesa?

Atsigabenom čionai daug ginklų, bet pardavėm labai mažai. Naktiniai medžiokliai ir skraiduoliai negali ginklais atremti juos naikinančios galios, todėl labiau tiki skėčių, o ne lazerių naudingumu. Aš apsiginklavau ugniasvaidžiu iš mūsų arsenalo ir pasiėmiau butelį tamsaus vyno.

Taigi sėdėsiu čia, vėsumoje, dėstysiu kristalui savo mintis, gersiu vyną ir stebėsiu skraiduolius, kiek jų liko gyvų, žiūrėsiu, kaip jie šoka ir plevena nakties danguje. Iš tolo jie panašūs į šešėlikius, skrajojantčius viršum manosios gyvybe knibždančios jūros.

Gurkšnoju vyną ir prisimenu, kaip ošdavo jūra, o budacharietis berniukas sėdėdavo ant jos kranto ir svajodavo apie žvaigždes. Kai vynas baigsis, pasinaudosiu ugniasvaidžiu.

(Ilga tyla.)

Ko gero, daugiau tiesiog nebeturiu ko pasakyti. Džeinila daug žinojo, mokėjo daugybę žodžių bei pavadinimų, bet aš šiandien ją palaidojau.

(Ilga tyla.)

Jeigu šį garso įrašą kas nors kada nors suras...

(Ilga tyla.)

Jeigu jis kada nors bus surastas, kai Maro žvaigždė išblės (o naktiniai medžiokliai sako, kad taip nutinka), neapsigaukite. Šis pasaulis blogas, jis netinka gyventi. Čia mirties ir galybės ligų pasaulis. Maro žvaigždė vėl patekės.

(Ilga tyla.)

Baigėsi vynas.

(Įrašo pabaiga.)

Maro žvaigždė

– NE, – KREIPDAMASIS į kitus tvirtu balsu ištarė Kajus Nevis. – Apie tai nė negalvokit. Prasidėti su dideliu transportu būtų tikra kvailystė.

– Nesąmonė, – burbtelėjo Celiza Van. – Juk turim kaip nors iki ten nukakti. Vadinasi, mums reikia laivo. Esu jau samdžiusi STARSLIP laivus ir nieko negaliu jiems prikišti. Ekipažas paslaugus, virtuvė netgi labai padori.

Nevis dėbtelėjo į kalbančiąją žudančiu žvilgsniu. Jo veidas buvo tarytum specialiai sukurtas tokiems žvilgsniams – šiurkštus, kampuotas, plaukai sušukuoti atgal, išsišovusi didžiulė erelio nosis, po juodais išsikerojusiais antakiais žiba mažos tamšios akutės.

– Kokiam gi tikslui samdėtės tuos laivus?

– Kaip – kokiam? Mokslinėms ekspedicijoms, žinoma, – atsakė Celiza Van. Pasičiupusi iš čia pat stovinčios vazos kremo rutuliuką ir manieringai laikydama nykščiu bei smiliumi ji įstūmė jį į burną. – Buvau stebėtoja daugelyje svarbių žvalgybinių skrydžių metu. Lėšų skirdavo Centras.

– Ar bent pamėginot savo proteliu suvokti vieną smulkmeną? – neatlyžo Nevis. – Čia ne mokslinė ekspedicija. Mes neikišam nosies į vestuvinius čiabuvių papročius, kaip esat įpratę jūs. Neieškosim abejotinų artefaktų, į kuriuos kiekvienam normaliam žmogui tiesiog nuspjaut. Mažo slapto mūsų žygio tikslas – neapsakomai brangių vertybių paieška. Ir jeigu jas surasim, tikrai nepanorėsime atiduoti kompetentingiesiems specialistams. Aš jums reikalingas todėl, kad galiu pasirūpinti ne visai legaliais jų pardavimo kanalais. O jūs taip nepasitikit manimi, kad netgi nenorit pasakyti, kur yra tie prakeikti turtai, kol neišvykom į kelionę, maža to, Lajonas net pasisamdė asmeninę apsaugą. Tiek to, aš dėl to nesijaudinu. Bet jūs turit suprasti vieną dalyką – aš, aišku, ne vienintelis pasitikėjimo vertas žmogus visame Šandilore. Ant kortos pastatytos didžiulės lėšos ir išėkvota energija, tad jeigu jūs ir toliau suksit apie laivo virtuvę, aš išsinešdinsiu. Surasiu įdomesnių darbų už žiopsojimą į jūsų marmūzes.

Celiza Van niekinamai šniurkštelėjo nosimi. Ji buvo aukšta stambi raudonveidė moteris ir jos šniurkščiojimas atrodė gero-kai panašus į garsų burbuliavimą.

– STARSLIP – gerbiama firma, – pasakė ji. – Be to, su radi-niu susiję įstatymai...

– ...neturi jokios reikšmės, – nutraukė ją Nevis. – Yra vietinis, Šandiloro, įstatymų kodeksas, kitas – Kleronomaso, trečias – Majyje, ir visi jie bereikšmiai. O jeigu bus pritaikytas Šandiloro įstatymas, mūsų laukia tik ketvirtadalis radinio vertės – jei išvis ką nors surasime. Tarkim, Maro žvaigždė, apie kurią kalbate, iš tiesų yra tai, kuo ją laiko Lajonas, ir jei ji tinkama naudoti, tai tas, kuris ją kontroliuos, taps galingiausias šiame kosmose. STARS-LIP ir kitos stambiosios transporto kompanijos nė kiek ne mažesnės goduolės už mane, jos turi ne ką daugiau sąžinės, galit neabejoti. Be to, jos tokios turtingos, kad planetų vyriausybės visuomet joms paklūsta. Ir dar, jei šis punktas praslydo pro jų-sų akis, leiskit priminti, kad dabar esam keturiese. Penkiese, jei priskaičiuosim šią samdinę, – toliau kalbėjo jis, linktelėdamas Rikos Daunstar pusėn, ir toji kaipmat jam abejingai šyptelėjo. – Dideliam lainery vien virėjų būna mažiausiai penki. Net mažame kurjerių laive personalo daugiau, nei jums atrodo. Ir jeigu šie žmonės staiga sužinos, ką mes suradom... nejaugi manote, kad taip paprastai ims mus ir paleis?

– Jeigu jie mus apvogt, paduosim skundą, – bodėdamasi atsakė storoji antropologė ir paėmė iš vazos paskutinį kremo rutuliuką.

Kajus Nevis nusikvatojo jai į veidą.

– Į kokį teismą? Kurioje planetoje? Pirmiausia reikia likti gyviems, nors šitai, tiesą sakant, ne itin tikėtina. Jūs esat neapsakomai kvaila ir bjauri moteris.

Džefris Lajonas, lig šiol nepatenkintas stebėjęs ši kivirčą, ne-ištvėrė.

– Ei, ei, – pertraukė jis ginčą, – be įžeidinėjimų, Nevi. Mes visi apsižioplinom.

Lajonas, kresnas gremėzdiškas vyras, dėvėjo chameleono au-dinio švarką, ant kurio puikavosi gautų už kažkokius užmirštus

nuopelnus ordinų juostelių eilės. Skurdžiai apšviestoje restoranelio salėje švarkas įgavo pelenų pilkumo spalvą, tokios pačios spalvos buvo ir suvelta istoriko barzda. Plačią atsikišusią jo kaktą išpylė prakaitas. Taip, Nevio elgesys puikiausiai dera prie jo reputacijos, Lajonas negalėjo nesusierzinti. Atvėpusi apatinę lūpą Celiza Van spoksojo į tuščią vazą, tarsi jos žvilgsnis būtų galėjęs vėl ją užpildyti rutuliukais. Rika Daunstar – samdinė, kaip ją pavadino Nevis, – atsilošė ant kėdės, šviesiose jos akyse žybčiojo linksmi žiburiukai. Ilgas gyslotas moters kūnas, dengiamas smėlio spalvos kelionės kostiumo ir sidabro spalvos šarvinių marškinų, atrodė atsipalaidavęs, beveik suglebęs. Visa savo išore ji rodė visišką abejingumą užsimezgasiai diskusijai.

– Kam reikia užgaulioti? – įsiterpė Anitas. Perskaityti mintis kibertechnikos veide buvo sunkoka: jį sudarė ne tik gyvas kūnas, bet ir poliruotas metalas bei skaidrus stiklas; jo gebėjimas keisti veido išraišką buvo ribotas. Sunėręs žvilgančius plieninius kavos spalvos dešinės rankos pirštus su paprastais kairės pirštais jis įsistebeilijo į Nevį žvilgančiomis sidabrinėmis akimis, laisvai judančiomis plastikinėse akiduobėse. – Kajus Nevis pasakė keletą naudingų pastabų. Jis, kitaip nei mes, geriau išmano tokius reikalus. Kam gi jį pasikvietėt, jei nenorit klausyti jo patarimų?

– Taip, jūs teisus, – pripažino Džefris Lajonas. – Taigi, Nevi, ką siūlote? Jeigu mums reikia saugotis transporto korporacijų, kaip tada nusigausim iki Maro žvaigždės?

– Mums reikia laivo, – apibendrinio Celiza Van.

– Transporto korporacijos nemonopolizavo visų laivų, – nusišypsojo Kajus Nevis. – Kaip tik todėl jums pasiūliau susitikti čia, o ne Lajono biure. Ši lūšna arčiau kosmodromo. Čia tikriausiai rasim reikiamą žmogų.

– Nepriklausomą? – giliamintiškai ištarė Lajonas. – Kai kurie iš jų... e-e... prastos reputacijos, tiesa?

– Kaip ir aš, – priminė jam Nevis.

– Kalbėkit tyliau. Mano ausis pasiekė gandai apie kontrabandą... netgi apie piratavimą. Nejaugi mums būtina šitaip rizikuoti, Nevi?

– Mes visiškai nerizikuojam, – paprieštaravo tasai. – Tereikia pažinoti kai kuriuos žmones. Aš jų pažįstu nemaža. Tikrų žmonių. Kaip ir niekam tinkamų. – Jis rodydamas mostelėjo ranka. – Pavyzdžiui, ten, man už nugaros, sėdi tamsiaodė moteris, pasipuošusi juodu vėriniu. Ji yra Džesmina Keidž, „Savos rizikos“ savininkė, ir, be jokios abejonės, išnuomotų mums laivą. Už visai prieinamą kainą.

Celiza Van grįžtelėjo galvą, norėdama pamatyti moterį.

– Vadinasi, ji tikra? Tikiuosi, jos laive yra gravitacijos tinklas? Aš sunkiai pakeliu nesvarumą.

– Ar prieisit prie jos tiesiog dabar? – pasidomėjo Džefris Lajonas.

– Na jau ne, – atsakė Kajus Nevis. – Porąsyk esu patikėjęs Džesminai krovinius, bet niekad neišdrįščiau skristi su ja pats, ir netgi per sapną man nešautų mintis įtraukti ją į tokį stambų darbą, kaip mūsų šis. „Savos rizikos“ ekipažą sudaro devyni asmenys, kurių visiškai pakaktų susidoroti su manim ir samdine. Neįsižeiskit, Lajonai, kad nepriskaitau jūsų.

– Neužmirškite, jog aš kareivis, – atsiliepė įsižeidęs Lajonas. – Dalyvavau daugelyje kautynių.

– Prieš šimtą metų, – atsakė Nevis. – Kaip jau sakiau, jūs nepriskaitomas. Džesmina mus paprasčiausiai pakištų po velėna. – Mažos tamsios moters akys įdėmiai nužvelgė visus iš eilės. – Čia irgi viena iš priežasčių, kam aš jums reikalingas. Be manęs jums pakaktų naivumo pasitelkti Džesminą arba vieną iš transporto korporacijų.

– Mano dukterėčia dirba vienam klestinčiam nepriklausomam prekeiviui, – pareiškė Celiza Van.

– Ir kuo jis vardu? – pasiteiravo Kajus Nevis.

– Nojus Vokerfusas, „Prekybos pasaulio“ savininkas.

Nevis linktelėjo.

– Riebusis Nojus, – pasakė jis. – Čia jau būtų tikra beprotybė. Turbūt dabar derėtų priminti, kad jo laive nuolatos viešpatauja nesvarumas. Gravitacija pražudytų senąjį degeneratą... ne, aš dėl to nenusiminčiau. Vokerfuso nepavadinsi didžiausiu kraugeriu, tas teisybė. Esu beveik tikras, kad jis paliktų mus gyvus. O šiaip

yra toks pat godus ir suktas kaip visi kiti. Sugalvotų, kaip atimti iš mūsų mažiausiai pusę turto. Blogiausiu atveju pasiimtų viską. O jo laivo ekipažą sudaro dvidešimt asmenų... visos moterys. Ar niekad neklausėt savo dukterėčios, kokios, tiesą sakant, jos pareigos?

Celiza Van paraudo.

– Nejaugi turiu klausytis to žmogaus blevyzgojimų? – paklausė ji Lajono. – Juk, šiaip ar taip, aš padariau atradimą. Nesiileisiu įžeidinėjama kažkokio trečiarūšio gangsterio, Džefri.

Lajonas susiraukė.

– Išties metas baigti šį beprasmišką tauškimą. Nevi, jums nėra reikalo girtis savo išmanymu. Pasikvietėm jus kaip tik dėl patarimo ir, man rodos, niekas neprieštaravo. Jūs turit pasiūlymą, kur rasti žmogų, nugabensiantį mus į Maro žvaigždę, jei neklystu?

– Žinoma, – sutiko Nevis.

– Taigi kas jis? – reikliai paklausė Anitas.

– Tasai žmogus – nepriklausomas prekeivis, jis sėdi Šandilore ir laukia krovinio. Šiandien jau turėtų būti ganėtinai nusiminęs... turiu galvoje, tiek, kad neatsisakytų tokio pasiūlymo. Jis turi nedidelį, netgi visai mažutį laivą ilgu kvailu pavadinimu. Jis ne itin draugiškas, bet nugabens mus bet kur, o mums tiek ir tereikia. Jokio ekipažo, dėl kurio turėtume nerimauti, tik pats savininkas. O jis... na, jis tiesiog mažumėlę kuoktelėjęs. Dėl jo nebus sunkumų. Didelis, bet minkštas – ir kūnu ir dvasia. Kaip girdėjau, laiko kates. Apie žmones jis ne itin geros nuomonės. Geria labai daug alaus ir tiek pat valgo. Netgi abejoju, ar nešiojasi ginklą. Manau, nė neištrūksta iš įprastinio užburto rato plevendamas nuo vieno pasaulio prie kito, tampydamas juokingą šlamštą ir niekam vertas smulkmenas savo dėžutėje. Vokerfusas išvis laiko jį žmogaus karikatūra. Bet net jei klysta, ką gali padaryti vienas žmogus? Jei-gu tiek tesugeba gintis, kaip apie jį kalbama, tada mudu su samdine lengvai jį sudorosim ir sušersim jo paties katėms.

– Nevi, aš tokių šnekų nepakęsiu! – pasipiktino Džefris Lajonas. – Šioje kelionėje niekas nieko nežudys.

– Tikrai? – paprieštaravo Nevis ir linktelėjo Rikos Daunstar pusėn. – Tai kam pasamdėt ją?

Jis patenkintas išsiviepe, o ji atsakė šypsena, gerokai panėšinčia į iššieptus plėšrūno nasrus.

– Aha, – pasakė Nevis, – juk žinojau, kad mes reikiamoje vietoje. Štai ir mūsų žmogus.

Rika Daunstar, turinti šiokios tokios delikataus sąmokslų meno patirties, liko sėdėti, kaip sėdėjusi, bet trys jos bendrakeleiviai tuojau pat atsigrėžė kaip pagal komandą ir įsistebeilijo į įėjusį pro duris vyrą. Šis buvo labai aukštas, beveik dviejų su puse metro; virš siauro metalinio diržo išvirtęs pūpsojo didelis minkštas pilvas. Vyras turėjo didžiules rankas ir pailgą veidą, kuriame buvo tarsi sustingusi nuostabos išraiška, jis atrodė sukaustytas, gremėzdiškas. Jo oda buvo balta it saulės išblukintas kaulas, visiškai beplaukė. Jis mūvėjo žvilgančias žydras kelnes ir vilkėjo šviesiai rudus marškinius, kurių rankoves puošė pūpsniai. Matyt, pajutęs smalsius žvilgsnius atsigrėžė į susirinkusiuosius, bet išblyškusio jo veido išraiška visiškai nepasikeitė. Šis tylus stebeilijimas vienų į kitus truko ilgokai. Pirmoji nukreipė žvilgsnį Celiza Van, paskui Džefris Lajonas, galiausiai Anitas.

– Kas jis? – paklausė kiborgas Kajaus Nevio.

– Vokerfusas vadina jį Tafu, – atsakė Nevis. – Kiek žinau, visas jo vardas – Hevilandas Tafas.

Hevilandas Tafas grakščiu judesiu, nesiderinančiu su jo masyvumu, įveikė paskutinę žalią žvaigždžių tvirtovę, atsitiesė ir patenkintas nužvelgė žaidimo lentą. Visas laukas buvo raudonas: kreiseriai ir linijiniai laivai, žvaigždžių tvirtovės ir kolonijos – kur pažvelgsi, visur raudona.

– Esu priverstas pripažinti save nugalėtoju, – pasakė jis.

– Vėl, – atsiliepė Rika Daunstar ir pasirąžė, kad atsikratytų įtampos nuo keleto valandų rymojimo virš lentos. Ji atrodė pavojingai grakšti tarsi liūtė; po sidabraspalviais šarvais antpetinia-me dėkle glūdėjo adatinis pistoletas.

– Ar galėčiau išdrišti pasiūlyti dar vieną partiją? – paklausė Hevilandas Tafas.

Daunstar nusijuokė.

– Ne, labai ačiū. Jūs per geras žaidėjas. Šiaip mėgstu žaisti, bet su tokiu priešininku kaip jūs – ne žaidimas. Man pikta, kad visuomet lieku antra.

– Visų ankstesnių žaidimų metu man tiesiog sekėsi, – tarė Hevilandas Tafas. – Dabar sėkmės ruožas, be abejonės, pasibai-gė, ir dar sykį pamėginusi jūs lengvai mane sutriuškinsit.

– O, žinoma, – šypsodamasi atsakė Rika Daunstar. – Tik turit man atleisti, kad kitą mėginimą atidėsiu iki to laiko, kol mane įveiks nuobodulys. Ir vis dėlto žaidžiu geriau negu Lajonas. Tiesa, Džefri?

Džefris Lajonas sėdėjo kapitono kabinos kampe prie krūvos senų knygų apie karo meną. Jo švarkas iš chameleoninio audinio buvo įgavęs tokią pačią rudą spalvą kaip ir sintetinė mediena apmušta siena.

– Žaidimo taisyklės neatitinka realios kovos veiksmų eigos, – pareiškė jis šiek tiek smerkiančiu tonu. – Taikiau tą pačią strategiją, kuria naudojosi Stivenas Kobaltas Notstaras, kai Trylik-tasis Žemės laivynas apsupo Hrekiną. Atsakomasis Tafo smūgis tokiomis sąlygomis buvo absoliučiai neteisingas. Jeigu taisyklės atitiktų tikrovę, jis turėtų trauktis.

– Žinoma, – sutiko Tafas, – jūs mane pranokstat, sere. Pra-našumas jūsų pusėje, jūs – karo istorikas. O aš tik kuklus pre-keivis ir tikrai negaliu pasigirti puikiu didžiųjų praeities mūšių išmanymu. Todėl esu linkęs pritarti nuomonei, kad mano žaidi-mas pilnas neatitikimų, ir tikiuosi, kad atleisit man už nemokšiš-kumą. Vis dėlto mielai pasinaudočiau menkiausia galimybe bent kiek sumažinti karybos žinių spragas. Jeigu padarytumėt man malonę ir sužaistumėt dar bent vieną žaidimą, galėčiau atidžiau išnagrinėti subtilią jūsų strategiją, kad ateityje pasinaudočiau ar-timesnėmis tikrovei nevėkšliško savo žaidimo formomis.

Džefris Lajonas, kurio sidabrinis laivynas visuose praėjusios savaitės žaidimuose būdavo pirmasis nušluojamas nuo lentos, piktai kostelėjo ir nusuko akis.

– Na, gerai... pasižiūrėkit, Tafai... – buvo bepradedęs dėstyti, bet jį pertraukė netikėtas klyksmas iš gretimos kajutės, lydymas keiksmožodžių srauto.